

Finansiell Støtte til Stater, der udsættes for eller trues af Angreb.

Spørgsmaalet om at yde en angrebet Stat finansiell Støtte rejstes oprindeligt af den finske Regering i 1926 og er blevet behandlet saavel paa den 8. som den 9. Forsamling. Den 9. Forsamling vedtog at anmode Raadet om at opfordre det finansielle Udvalg til at udarbejde et Konventionsudkast i Overensstemmelse med de af Forsamlingens 3. Udvalg givne Retningslinier. I Aarets Løb er et saadant Udkast derefter blevet udarbejdet og tilstillet Regeringerne.

Dette Forslag tilsigter at gøre det muligt for Raadet, naar Anmodning rettes til det om i Henhold til Pagten at søge at genoprette eller bevare Freden, at yde finansiell Støtte til det angrebne eller truede Forbundsmedlem.

Planen gaar nærmere ud paa, at vedkommende Stat selv skal søge Laanet paa Pengemarkedet, og at den hertil skal have moralsk og materiel Støtte gennem den internationale Garanti, der stilles af de Magter, der har undertegnet Konventionen. Denne skal ratificeres af de deltagende Magter, saaledes at den i givet Fald straks kan træde i Kraft, uden at det skal være nødvendigt i de enkelte Stater at vedtage yderligere Love.

Da det maa forudses, at det vil være vanskeligt for en krigsførende Magt at opnaa Kredit paa et fremmed Marked, og da et System med Afgivelse af Garanti fra de mange forskellige Stater, der maatte have undertegnet Konventionen, formentlig vil medføre, at Laangiveren først nærmere vil undersøge disse Garanters Stilling og derved forhale Laanet, som det netop for vedkommende Stat er af Interesse at opnaa hurtigst muligt, er det yderligere bestemt i Konventionen, at nogle faa finansiell stærke Stater (her tænkes nærmest paa de faste Raadsmedlemmer), skal paatage sig en særlig Garanti, saaledes at Laanet vil være sikret:

- 1) af den Regering, der optager det,
- 2) af alle de Magter, der har undertegnet Konventionen (almindelig Garanti), og

3) af visse finansiell stærke Stater (speciell Garanti).

Garantien bliver først aktuel, naar det viser sig, at den Regering, der har optaget Laanet, er ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser, og Garanterne er iøvrigt beskyttet derigennem, at der fastsættes en Maksimumsgrænse for, hvad hver Garant aarlig skal kunne komme til at udrede for alle de i Henhold til Konventionen garanterede Laan. Der fordres en *enstemmig Beslutning af Raadet* for at stille Garanti for et Laan. Endvidere paatænkes det at skabe et Reservegarantifond.

De almindelige Garanters Forpligtelser skal udgøre samme Andel af det Beløb, der garanteres for, som deres forholdsmæssige Andel i Folkeforbundets Udgifter udgør. De specielle Garanter (de finansiell stærke Stater) skal foruden den dem paahvilende Procent af den almindelige Garanti paatage sig en særlig Garanti for de øvrige almindelige Garanter. Den specielle Garanti skal saaledes dække hele det almindelige garanterede Beløb.

Udkastet indeholder endvidere Bestemmelser om Udnævnelse af »trustees« og om, at Garantimagterne skal deponere Obligationer, som i givet Fald straks kan benyttes, og det indeholder forskellige nærmere Bestemmelser om Fremgangsmaaden med Hensyn til de Skridt, der vil være at foretage.

Forhandlingerne i 3. Udvalg vedrørende Forslaget deltes i en almindelig Diskussion og i en Diskussion om de enkelte Artikler.

Under den almindelige Diskussion udtalte Udenrigsminister *Munch*, at den danske Regering havde overvejet Forslaget med den største Interesse, og at man fra dansk Side fandt det naturligt, at Forbundet i Tilfælde af Krig ydede finansiell Hjælp til den angrebne Stat, men at man nærede visse Betæneligheder ved den foreslaaede Plan. Man overdriever undertiden Betydningen af paa Forhaand at udarbejde Regler, der skal anvendes, hvis Pagten krænskes. Pagten foreskriver sely, at Raadet i en